

DON BOSCO

 magazine

Met 500 Vlaamse jongeren naar de Wereldjongerendagen

G-sporter Ewoud Vromant: “Goede herinneringen aan mijn tijd op Don Bosco”

Bart Decancq
provinciaal

“In die mensenzee van jongeren staat daar de 86-jarige paus Franciscus. Je ziet hem bijna jonger worden.”

Wereldjongerendagen

Terwijl ik dit schrijf, zijn de jongeren die hebben deelgenomen aan de Wereldjongerendagen in Lissabon langzamerhand terug thuis. Vermoeid, maar met een grote dosis enthousiasme in hun rugzak van ervaringen. Ze moeten de vele indrukken en levensverhalen die ze op de tocht hoorden nog even laten insijpelen.

In die mensenzee van jongeren uit alle windstreken stond daar de 86-jarige paus Franciscus. Hij klaagt er niet over de lichamelijke kwalen die het hem lastig maken om op die leeftijd een druk programma af te werken. Bij het zien van al die jongeren zie je hem bijna jonger worden en lijkt hij juist nog meer enthousiasme en hoop uit te stralen. Hij roept hen op

om niet bang te zijn. Geen vrome naïviteit van stil maar, wacht maar ... Paus Franciscus erkent hun angsten, hun schrik dat hun grote dromen niet uitkomen en hij weet dat zij ontmoedigd kunnen raken en dreigen weg te zakken in pessimisme. De aanmoediging van een hoogbejaarde man die hen zegt dat het goed is om vanuit het evangelie de wereld te willen veranderen, om te vechten voor idealen van gerechtigheid en vrede.

Zouden wij dat als Salesiaanse Familie ook kunnen? Durven wij dat nog vanuit de Bijbel en vanuit het levensverhaal van Jezus dat ons uitdaagt en oproept om de kant te kiezen van wie aan de rand van de samenleving staat?

Durven we ondanks de soms gevorderde leeftijd of de lichamelijke ongemakken een boodschap van hoop en toekomst bieden voor jongeren in onze salesiaanse provincie van Vlaanderen en Nederland?

Aan het begin van mijn opdracht als provinciaal van de salesianen dank ik jullie om met veel inzet dit Don Boscoverhaal mee handen en voeten te geven.

Een bijzonder woord van dank aan Wilfried Wambeke die de voorbije zes jaar de provincie geleid heeft met enthousiasme en met een sterk geloof in de mogelijkheden van mensen die Don Bosco in het hart dragen!

Bart Decancq
provinciaal

colofon

Don Bosco magazine is een gratis driemaandelijke uitgave van de Salesiaanse Familie voor de beweging rond Don Bosco. Meer info op www.donbosco.be
Hoofredactie en redactie: Tim Bex, Bart Decancq en Anja Hooigeveen • **Vormgeving:** Revista (www.revista-media.be) • **Coverfoto:** Tim Bex • **Foto p. 12 - 13:** Masterpiece Visuals • **Illustraties:** Penelope Deltour • **Druk:** Van der Poorten nv Leuven • **Verantwoordelijke uitgever:** provinciaal Bart Decancq, François Gaystraat 129 1150 Brussel • **Abonnement:** gratis aan te vragen bij dbmedia@donbosco.be (Vlaanderen) en info@donbosco.nl (Nederland). Uw persoonlijke gegevens zijn voor u ter inzage. Ze worden nooit aan derden doorgegeven en dienen enkel voor de verzending van Don Bosco magazine.
Giften: voor Vlaanderen steeds welkom op Don Bosco Centrale vzw BE27 4272 1008 4573 en voor Nederland op Stichting Don Bosco NL88 INGB 0000 7140 05 met vermelding van 'Don Bosco magazine'.

06

Interview

Oud-leerling Ewoud knokt zich ondanks amputatie tot topsporter
 “Al ziet het er soms somber uit: er is altijd een oplossing”

16

Leerling Don Bosco Brussel richt zich tot Europese politici

“Ik wil een mens zijn, geen vluchteling”

19

Vrijwilliger Sander bloeit open op Speelplein Groene Zone

“Gelukkig als ik andere mensen gelukkig kan maken”

22

Met Doll Bosco naar de Wereldjongerendagen in Lissabon

“Het geloof bij jongeren leeft meer dan ooit”

26

YouTuber Ayoub (25) staat het liefst tussen de koeien

“Gepest worden zorgde ervoor dat ik mijn hart ben gaan volgen”

02 Column

04 Projecten in de kijker

Dag van de Animator bedankt vrijwilligers voor hun inzet

11 Actua

Mark Tips neemt na 37 jaar afscheid van jeugdhulp

12 In beeld

Voetbalwedstrijd voor de Voedselbank

14 Het getal

8 tips om je kind klaar te stomen voor het nieuwe schooljaar

20 De link

Ton van Pelt en het bruggetje

25 Nieuws & afscheid

28 Het panel

31 Boekentip & webshop

32 Avondwoordje

Dag van de Animator bedankt vrijwilligers voor hun inzet

Op donderdag 27 juli werden zo'n 40.000 Vlaamse jongeren uitdrukkelijk bedankt omdat ze zich als animator inzetten op een speelplein- of vakantie-werking in hun buurt. Deze jaarlijkse Dag van de Animator is intussen in heel Vlaanderen gekend, maar wat veel mensen niet weten is dat dit project zo'n zeven jaar geleden in het leven werd geroepen bij ... Don Bosco.

Tekst en foto's: Tim BEX

Guido Stoop en Lindsey Pinnock van Droomfonds Don Bosco lagen mee aan de basis van deze dag voor (speelplein)vrijwilligers. "Er bestond al zoveel: Dag van de Nutella, Dag van de Leerkracht, Lasagnedag ... Onze verbazing was dan ook groot toen we in 2016 merkten dat er nog geen *bedankdag* voor animatoren was", legt Guido uit. "Je had wel de Dag van de Jeugdbeweging, maar daar vallen animatoren van speelplein- of vakantiewerkingen eigenlijk buiten", vult Lindsey aan. "Met Droomfonds Don Bosco riepen we datzelfde jaar dan maar de Dag van de Speelplein-animator in het leven", gaat Guido verder. "In Heverlee kwamen we met zo'n zestig animatoren samen. Onder politiebegeleiding reden we met de fiets naar het stadhuis van Leuven om daar door de Schepen van Jeugd te worden ontvangen. Het was een fijne dag met slechts één doel: dankjewel zeggen aan al deze jonge vrijwilligers."

Persaandacht

Al snel bleek dat Droomfonds Don Bosco de kar niet alleen kon trekken. Daarom werd hulp gezocht bij Jeugddienst Don Bosco (nu Bosco Base). "Intussen merkte de communicatie-verantwoordelijke van de Vlaamse Dienst Speelpleinwerk (VDS) het concept ook al op", zegt Lindsey. "Tijdens een van onze vergaderingen met

verschillende organisaties uit het jeugdwerk werd het idee voorgesteld en warm onthaald. Het gevolg: VDS zette haar schouders mee onder het project en al snel werd de Dag van de Speelplein-animator opgewaardeerd tot Dag van de Animator. Tijdens de tweede editie was er al veel meer naamsbekendheid en haalden we zelfs de nationale pers."

"We willen geen problematieken aankarten, maar gewoon 'dankjewel' zeggen"

– Guido Stoop

Intussen is de Dag van de Animator aan zijn zevende editie toe. "Maar de boodschap blijft dezelfde: dankjewel zeggen", benadrukt Guido. "Er wordt regelmatig aangehaald dat deze dag de ideale kans is om problematieken aan te kaarten zoals het gebrek aan financiële steun, de strenge regelgeving of het animatorentekort, maar dat

Speelplein Kinderland won dit jaar het bezoek van een ijskar.

weiger ik resoluut. Het doel is en blijft om de animatoren te bedanken.” Lindsey knikt: “We mogen niet vergeten dat de keuze van deze jongeren niet vanzelfsprekend is. Ze kunnen ook geld gaan verdienen met vakantiewerk, maar kiezen ervoor om vrijwillig hele dagen kinderen te entertainen. Het jeugdwerk in Vlaanderen is ontzettend sterk en dat is dankzij hen. Mensen beseffen dat niet altijd.”

Eigen invulling

Wat begon met een bijeenkomst van zestig animatoren groeide intussen uit tot een dag waarop animatoren in heel Vlaanderen in de bloemetjes worden gezet. “Samenkomen met duizenden animatoren lag niet voor de hand, daarom werd het concept al snel omgevormd”, lacht Guido. “Met de drie organisatoren – Bosco Base, VDS en Kazou – trekken we de kar, maar iedere jeugdwerkorganisatie die wil meedoen, kan aan de Dag van de Animator een eigen invulling geven.” “Wat ook goed is. Het idee van deze dag is dat er overall iets wordt uitgewerkt en dat de animatoren worden bedankt”, aldus Lindsey. “Op welke manier en hoe groots dat wordt gedaan, kiest iedere organisatie zelf.”

Voor één organisatie was de Dag van de Animator dit jaar toch nét dat tikkeltje specialer. “Iedere organisatie die zich registreert, maakt ook kans op een prijs”, verklaart Lindsey. “Dit jaar won Speelplein Kinderland uit Kortrijk het bezoek van een ijskar. Deze wedstrijd geeft ons de kans om een organisatie in de kijker te zetten en zo anderen warm te maken om zich het jaar nadien ook te registreren. Ik ben toch trots dat ons ‘kleine’ conceptje intussen is uitgegroeid tot zo’n mooie dag.” Guido glimlacht: “Een dag om dankjewel te zeggen.” – ✠

Heb je zelf een project dat je graag in de kijker wil zetten? Geef dan een seintje via dbmedia@donbosco.be

Speelse STEM-expeditie voor leerlingen basisonderwijs

DON BOSCO SINT-DENIJS-WESTREM

Komend schooljaar organiseert Don Bosco Sint-Denijs-Westrem een STEM-expeditie voor leerlingen van het vijfde en het zesde leerjaar basisonderwijs. Tijdens deze expeditie ontdekken de deelnemers iedere woensdagnamiddag op een speelse manier de wereld van de techniek. Aan de hand van

verschillende uitdagingen gaan ze op zoek naar antwoorden op diverse praktische vragen om uiteindelijk als volleerd technicus ook zelf enkele werkstukken te ontwerpen. De STEM-expeditie start op 10 januari 2024 en kost € 50 voor tien sessies en het bijhorende materiaal.

100 kilometer wandelen om 100-jarig bestaan te vieren

DON BOSCO INTERNAAT SINT-PIETERS-WOLUWE

In 2024 vieren Don Bosco Brussel en Don Bosco Internaat Sint-Pieters-Woluwe het 100-jarig bestaan van Don Bosco in Woluwe. In dit feestjaar wordt er onder meer een reis naar Turijn georganiseerd. Omdat de deelnamekosten niet voor alle jongeren even vanzelfsprekend

zijn, besloten vier opvoeders van het internaat om op 11 en 12 augustus deel te nemen aan de Dodentocht in Bornem. Door gesponsord 100 kilometer te wandelen, slaagden Tiny, Maaïke, Bart en Jimmy erin heel wat geld in te zamelen voor de deelname van kansarme jongeren aan deze Turijnreis.

Vrijwillig op stage in plaats van vakantie of festivals

BOSCO BASE

Gedurende de hele maand juli volgde Olav Kosolovsky (21) een vrijwillige communicatie-stage bij Bosco Base. Zijn takenpakket bestond voornamelijk uit interviews afnemen en uitschrijven, foto's verwerken en sociale media verzorgen. Toch blijft vooral de salesiaanse identiteit hangen: “Het ideaal van kansen bieden

is diep doordrongen bij Don Bosco, dat ondervond ik op zowat alle speelpleinen. Maar ook op kantoor waren de salesiaanse roots voelbaar. Zo hadden we nauw contact met de salesianen en werd ik openhartig ontvangen. Ik was meer dan een stagiair.” Lees de uitgebreide reflectie van Olav op onze website.

Oud-leerling Ewoud Vromant knokt zich ondanks amputatie tot topsporter

“Al ziet het er soms somber uit: er is altijd een oplossing”

Tien jaar geleden veranderde het leven van wielrenner Ewoud Vromant (39) drastisch. Een tumor leidde tot de onvermijdelijke amputatie van zijn rechterbovenbeen. Een donderslag bij heldere hemel voor de sportfreak pur sang. Maar “voor ieder probleem is er een oplossing” en zo ook voor Ewoud. Sport bleef zijn plek opeisen met een ruime verzameling aan gouden medailles als gevolg. Er ontbreekt er nog één, maar die hangt na de Paralympische Spelen van Parijs hopelijk ook in de kast.

Tekst: Tim Bex
Foto's: Andreas Van Esbroeck

Als kind was Ewoud reeds bezeten van sport: judo, tennis, turnen, zwemmen, voetbal ... Het is moeilijker om een sport te noemen die hij niet gedaan heeft dan een die hij wel beoefend heeft. Zijn keuze voor Don Bosco had logischerwijs dan ook veel met sport te maken. “Ik kon kiezen tussen een ommuurde school in het centrum van Gent of Don Bosco Zwijnaarde. Dan is de keuze snel gemaakt”, lacht Ewoud.

Je ging dus naar Don Bosco Zwijnaarde om te kunnen sporten?
“Ik deed in mijn jeugd veel aan sport,

dus ging ik op zoek naar een school waar voldoende ruimte voor sport en spel was. Het is zeker niet zo dat ik alleen om die reden voor Don Bosco koos, maar het sportaanbod was toch een belangrijke factor. De school lag ook op een kleine zes kilometer van mijn woonplaats. Ik fietste dus elke dag met mijn vrienden naar school; ik denk dat ik maximum twee keer per jaar met de auto ging. Alleen als het weer écht te slecht was (*lacht*). Ik heb goede herinneringen aan mijn tijd op Don Bosco.”

Jouw voornaamste herinnering zal waarschijnlijk sportgerelateerd zijn?

“(knikt) De middagsport! Die verplichte sport tijdens de middag-pauze was voor sommige leerlingen een doorn in het oog, voor mij was het eerder een gift. Ik heb vele uren en dagen gesleten op de voetbalvelden en de atletiekpiste van de school.”

Zijn er nog andere dingen blijven hangen?

“De vele naschoolse activiteiten en reizen: fietstochten, wandelvakanties, de tocht van Zwijnaarde naar Turijn, enzovoort. Als ik vrienden van andere scholen hoorde vertellen over hun school, besepte ik dat dat element bij ons toch zeer sterk aanwezig was. Die reizen en uitstappen zorgden er ook voor dat je de leerkrachten op een andere manier leerde kennen. Daarnaast herinner ik me de salesianen nog, toen nog leerkrachten. Je zag hen regelmatig in de klas of op de speelplaats en wist dat je altijd bij hen terecht kon als er iets was. Ze waren een soort van luisterend oor.”

Heb je nu nog steeds banden met Don Bosco?

“Niet echt. (*denkt na*) Mijn beste vrienden van nu zijn nog steeds mijn vrienden van toen, maar voor de rest is

“De middagsport was voor sommigen een doorn in het oog, voor mij was het een gift”

Begin augustus pakte Ewoud twee bronzen medailles op het wereldkampioenschap in Glasgow.

het te lang geleden. Er zijn wel regelmatig reünies, maar ik kon nog maar één keer aanwezig zijn. Wel heel aangenaam, vooral omdat de oud-leerkrachten er toen ook bij waren. Onlangs ben ik wel nog eens naar de school geweest om een gesigneerd koerstruitje te overhandigen voor hun ‘Wall of Fame’. Dat hangt er nu ergens aan de muur.”

Je zou het inderdaad bijna vergeten, maar ik zit hier tegenover iemand die al Belgisch kampioen, Europees kampioen en wereldkampioen in het para-cycling werd.

“(lacht) Klopt, ik pakte alleen nog geen goud op de Paralympische Spelen, de Olympische Spelen voor mensen met een beperking, zeg maar. Binnen exact een jaar krijg ik een nieuwe kans, want dan staan de Spelen van Parijs 2024 op het programma.”

Je zegt ‘nieuwe kans’, leg eens uit.

“Op de Paralympische Spelen van Tokio 2021 werd een mogelijke gouden medaille me door de neus geboord. In de reeksen van de drie kilometer individuele achtervolging verpulverde ik mijn eigen wereldrecord met zes seconden, maar ik werd gediskwalificeerd omdat ik mijn zadel te weinig gebruikt zou hebben. Nochtans reed ik hetzelfde als tijdens mijn andere wedstrijden. Zelfs mijn concurrenten zijn toen tegen de wedstrijdjury gaan zeggen dat ik de finale moest rijden, maar de jury wilde van geen wijken weten. Een diskwalificatie en een ongeldig verklaard wereldrecord zijn alles wat ik eraan overhield. In een andere discipline pakte ik wel zilver.”

Tijd voor revanche?

“Revanche wil ik het niet noemen,

want dan ben je bezig met de verkeerde gevoelens. Maar ik ben wel ontzettend gemotiveerd om dat ontbrekende goud nu eindelijk binnen te halen. Dat ontbreekt nog op mijn palmares. Maar ik ga niet naar de Spelen met de focus op revanche, ik ga naar de Spelen met de focus om de beste ter wereld zijn op dat moment.”

Nochtans ben je nog niet heel lang met para-cycling bezig.

“Eigenlijk rijd ik pas wedstrijden sinds 2016. Maar even beginnen bij het begin: als kind speelde ik vooral voetbal, tot mijn 22ste ongeveer. Toen ik in de eerste ploeg terechtkwam, ebde de passie weg. Ik kende niemand en het draaide er puur om prestatie. Ik ben me toen gaan richten op triatlon. Mijn droom was om een Iron Man te finishen. In de winter van 2012 was ik

“Ik was net een been kwijt toen de dokter me vroeg om mee te gaan skiën ...”

me volop aan het voorbereiden om in de zomer een marathon te lopen, het jaar erna stond een Iron Man gepland. Maar toen sloeg het noodlot toe.”

Je amputatie?

“Inderdaad. Diezelfde winter werd een tumor in mijn rechterbeen gevonden. Toen begon het traject van chemotherapie, amputatie en revalidatie. Tijdens mijn revalidatie ben ik in contact gekomen met iemand die protheselopers begeleidde. Ik ben eens mee gaan trainen en begon recreatief te lopen. Dat deed deugd: opnieuw sporten, weer een sociaal leven opbouwen, lotgenoten tegenkomen en spreken over herkenbare problemen ... Dat lopen was heel belangrijk voor mij. Het werd echter snel duidelijk dat ik geen groot talent was. Door mijn korte stomp kon ik maximaal 200 meter lopen en ik ben ook niet echt een explosief type. Intussen was ik ook begonnen met fietsen en zocht ik naar

manieren om dat – met en zonder prothese – op zo’n aangenaam mogelijke manier te kunnen doen. Ik begon het lopen stilaan af te bouwen en verlegde mijn focus naar het wielrennen.”

Wist je meteen na je amputatie dat je wilde blijven sporten?

“De periode voor mijn amputatie zag ik alles nogal fatalistisch. Ik zou mijn been verliezen en nooit meer kunnen sporten. Ik had nog nooit gehoord van de Paralympische Spelen, G-sport of andere mogelijkheden voor mensen met een amputatie. Toen de dokter twee dagen na mijn amputatie aan mijn bed stond, vond een hele ommekeer plaats. ‘Jij bent een jonge gast en ik heb gehoord dat je veel aan sport doet. Heb je zin om binnenkort mee te gaan skiën?’ Ik was nog half versuft van de medicatie en begreep er niets van. Skiën? Ik was net een been kwijt. (slikt) De maanden voor mijn

amputatie had ik alles wat ik nog wilde doen gedaan: minivoetbal met mijn vrienden, nog eens gaan lopen ... Vlak voor mijn opname heb ik de laatste meters van de parking naar het ziekenhuis zelfs gesprint. Een skireis wilde ik nog plannen, maar dat was er niet meer van gekomen. En dan vraagt die dokter opeens of ik mee wil gaan skiën. Een nieuwe wereld ging voor me open.”

Een half jaar later stond je dus opeens op de latten?

“Ongelooflijk toch? Met vallen en opstaan, maar het ging. De organisatie zette letterlijk iedereen op de latten, welke handicap ook. Ze vonden voor iedereen een oplossing. Dat zette me aan het denken: voor elk probleem bestaat een oplossing. Ook voor mijn handicap, ook om te kunnen sporten. Die gedachte heeft tijdens mijn revalidatie en de afgelopen tien jaar heel veel voor me betekend.”

Je was 28 jaar toen je een been verloor. Dat moet mentaal enorm zwaar geweest zijn.

“Kanker was iets ver van mijn bed. Je associeert dat eerder met oudere mensen. Als je 28 jaar bent, sportief leeft en een relatief gezond leven leidt, verwacht je niet dat zo’n ziekte jou zal treffen. Nadien heb ik dat kunnen relativeren. Eén op de twee mannen krijgt ooit kanker en er zijn helaas ook kinderen die slachtoffer worden. Het was gewoon pech. Maar ik mag gelukkig zijn dat ik het overleefd heb en slechts een been kwijt ben. Het had veel erger gekund. Weet je, je kan in zak en as blijven zitten, maar ik bekijk het liever rationeel: als jonge gast van 28 jaar heb je wel al wat meegemaakt ▶

in je leven en heb je al ellende gezien. Ik kon het een plaats geven. Er zijn ook kinderen die kanker krijgen, dat is veel erger. Een kind moet een zorgeloze jeugd hebben en zou niet geconfronteerd mogen worden met zo'n zware ziekte."

Hoe blik je terug op de afgelopen tien jaren?

"De eerste twee jaren – de revalidatie – waren erg pittig. Dat was een periode van aanvaarding. Ik geraakte enorm gefrustreerd door dingen die ik niet meer kon, zoals bijvoorbeeld het gras afrijden. Dat gaf soms conflicten met mijn vrouw of familie. Zij willen je helpen en bedoelen het goed, maar je wil alles zelf doen. Ik kon ook nog niet gaan werken, moest leren

wandelen, kon niet sporten ... Toen ik eindelijk opnieuw aan het werk kon, werd alles beter. Op alle vlakken kon ik weer een normaal leven leiden. De acht jaren daarna ben ik niet echt meer veranderd of geëvolueerd. Je leert met je amputatie leven."

En intussen ben je een topsporter die zelfs al wereldkampioen werd.

"Ja, maar dat is ook niet het belangrijkste. Intussen ben ik ook een vader met een vrouw en twee kinderen. Het is spijtig dat ik hen niet naar Don Bosco kan sturen, maar het is nu eenmaal te ver. Anders meteen!"

Is het opvoedingsproject van Don Bosco dan blijven hangen?

"Dat niet per se. Het is ook niet dat ik

een doordacht opvoedingsproject voor mijn kinderen heb. Ik doe ook maar wat. *(lacht)* Ik vind het wel belangrijk om zelf het goede voorbeeld te geven. Mijn zoon gaat naar het tweede middelbaar en komt op een leeftijd dat hij A zal doen wanneer ik B vraag of zeg. Op zo'n moment is het belangrijk om zelf het juiste te doen. Wie weet neemt hij het onbewust over. Behandel de ander zoals je zelf behandeld wil worden, op alle vlakken. Als je wil dat mensen vriendelijk tegen je zijn, wees dan zelf vriendelijk. Wil je niet uitgelachen worden? Lach dan zelf niemand uit. Dat is de maatstaf die iedereen zou moeten hanteren in het leven."

Hoor ik daar een soort van levensmotto?

"Misschien wel. Al denk ik dat 'voor elk probleem bestaat een oplossing' dan nog iets beter bij me past. Wat er ook gebeurt: laat je hoofd niet hangen. Er is altijd iets dat je kan helpen. Ik vind het zelf ook niet altijd makkelijk om toe te passen, want soms lijkt de situatie uitzichtloos. Maar als ik iets onthoud van de afgelopen tien jaren is het dat wel: er is altijd een oplossing."

Een voorbeeld om naar op te kijken.

“Ik vind het belangrijk om zelf het goede voorbeeld te geven”

Terwijl we nog even verder keuvelen over Don Bosco en het leven, laat Ewoud vallen dat hij niet meer gelovig is. “Ik noem mezelf atheïst. Ik ben industrieel ingenieur van opleiding en ben te rationeel om te geloven in ‘het luchtledige’. Ik heb bewijs nodig om iets aan te nemen. Het hele concept van een God vind ik moeilijk om erin te krijgen.” Ik snap hem wel. Maar toch zal ik over exact een jaar een kaarsje branden en een schietgebedje prevelen. Je weet maar nooit of het helpt bij het behalen van die ontbrekende gouden medaille. –

In 1986 werd Mark Tips aangesteld als directeur van het jongenstehuis in Vremde, een hulpverleningsorganisatie van Don Bosco voor jongens met opvoedings- en gedragsproblemen. Nog geen vijf jaar later werd hij aangeduid als verantwoordelijke salesiaan voor de hele sector. Deze maand, zo'n 40 jaar later, zwaait hij zijn geliefde jeugdhulp uit. Een sector die hij door de jaren heen enorm zag veranderen.

Tekst en foto: Tim Bex

Mark Tips neemt na 37 jaar afscheid van jeugdhulp

Toen Mark aan het roer kwam te staan, was er nog lang geen sprake van de overkoepelende vzw Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen. “Toen ik in 1991 verantwoordelijke salesiaan werd, waren er nog lang niet zoveel organisaties”, blikt Mark terug. “In onder andere Eeklo en Vremde boden we al hulpverlening aan, maar veel van onze organisaties kwamen er pas later bij. Nieuwe initiatieven, reeds bestaande werken die wilden aansluiten, enzovoort. Een aantal jaren geleden werden al deze organisaties ondergebracht onder de koepel vzw Jeugdhulp Don Bosco Vlaanderen.”

Een koepelorganisatie waarvan het werk moeilijk samen te vatten is. “We bieden heel veel verschillende werkvormen aan”, gaat Mark voort. “Zo hebben we jongerenverblijven, kleine wooneenheden, observatie- en behandelingscentra, begeleiding aan huis, opvanghuizen voor niet-begeleide minderjarige vluchtelingen en nog veel meer. Maar de missie en visie is overal dezelfde: kwetsbare jongeren en hun gezinnen helpen en ondersteunen. Natuurlijk vanuit de visie van Don Bosco.”

Identiteit

Een uitdaging, aangezien de sector blijft groeien. “Vroeger was die Don Bosco-identiteit eerder vanzelfsprekend aangezien er overal salesianen werkten”, duidt Mark. “Nu is dat anders, want steeds minder verantwoordelijken hebben nog samengewerkt met salesianen. Dat salesiaanse element blijft natuurlijk cruciaal en daarom investeren we daar ook

serieus in. Zo bieden we regelmatig vormingen aan en gaan we ieder jaar met een groep naar Turijn.”

Maar er is een nog grotere uitdaging dan de identiteit, namelijk de nieuwe realiteit. “Het is inderdaad een complexe sector geworden”, knikt Mark, “en die is zeker niet eenvoudiger dan vroeger. De grootste verschillen? Door de maatschappelijke evoluties zijn de problematieken moeilijker geworden, waardoor de hulpvraag intenser is. Jongeren die vroeger bij ons zaten, zouden nu helemaal niet meer in de jeugdhulp terecht komen. Andere verschillen zijn de kleinere leefgroepen met meer opvoeders, de groeiende betrokkenheid van ouders, de toename van administratie en de verhoogde inspraak van de jongere zelf.”

Verdwijnen

Mark wenst zijn opvolger veel succes toe, maar de sector niet. “Je moet hopen dat die zich overbodig maakt”, verklaart hij. “Hoe groter de sector, hoe meer jongeren in probleemsituaties verkeren. Hopelijk verdwijnt de jeugdhulp dus ... Maar zolang er problemen zijn, wens ik ook de sector het beste toe. Verder hoop ik dat de vlag van Don Bosco blijft wapperen. Niet alleen in de naam, maar ook qua manier van werken. Don Bosco was er voor de meest kwetsbare jongeren; dan denk ik dat deze sector wel nauw aansluit bij zijn visie. We werken niet per se met de financieel meest armen, maar wel met emotioneel kwetsbaren. Hen wens ik toe dat ze kunnen blijven groeien en uiteindelijk een gelukkig leven mogen leiden.” ✠

Voetbalwedstrijd voor de Voedselbank

Op woensdagavond 31 mei was het voor de jongeren uit Apeldoorn dringen langs het lokale voetbalveld om een selfie met of handtekening van hun favoriete idool te scoren. Op het veld stonden namelijk allemaal bekende YouTubers klaar om een wel heel speciale wedstrijd te spelen: de jongeren van Don Bosco De Maten uit Apeldoorn tegen het populaire voetbalteam Creators FC. Een recordaantal jonge toeschouwers kwam op het spektakel af en dat leverde maar liefst 13.000 euro op voor Voedselbank Apeldoorn. De wedstrijd wonnen de jongeren van Don Bosco Apeldoorn uiteindelijk niet, maar daar gaf niemand wat om. De belangrijkste winst zat in de ervaring en de opbrengst. Fatih Kiliç, jongerenwerker bij Don Bosco De Maten, was met recht trots op 'zijn' jongeren. "Ze hebben deze benefietwedstrijd helemaal zelf georganiseerd, van beveiliging tot foodtrucks. Daarmee leren de jongeren verantwoordelijkheid op zich te nemen, een van de belangrijkste speerpunten in het jongerenwerk van Don Bosco. We zijn enorm trots op ze! Deze ervaring pakt niemand hen meer af", vertelde hij enthousiast tijdens de wedstrijd.

voetbalshop.nl

AZ NUTRITION

2

EAR. COLLEGE

HCSU
1268

De laatste uren van de zomervakantie tikken weg en de start van het nieuwe schooljaar staat voor de deur. De overgang van vrijheid naar het strakke schoolstramien kan voor kinderen én hun ouders even wennen zijn, zowel op praktisch als op mentaal vlak. We geven acht tips om jouw kind voor te bereiden op de terugkeer naar school.

Tekst: Tim BEX

8 tips om je kind klaar te stomen voor het *nieuwe schooljaar*

1

Praat over school

Je kind maakt zich de laatste dagen van de vakantie misschien wel zorgen over de terugkeer naar school. Als ouder kan je helpen door tijd te maken en regelmatig te praten over deze zorgen en angsten. Spreek over hoe de dagelijkse routine eruit zal gaan zien en schep een duidelijk beeld van de nieuwe periode die eraan komt.

2

Introduceer een slaaproutine

Evident is het niet, maar het is van groot belang dat jouw kind zo snel mogelijk het juiste schoolritme weer te pakken heeft. Slaap is daarbij cruciaal. Introduceer daarom de normale slaaproutine al in de laatste weken van de vakantie. Kinderen, zeker jonge kinderen, zullen vanaf september opnieuw geconfronteerd worden met langere en vermoeiende dagen. Ze kunnen de nodige slaap dus goed gebruiken.

3

Verbinding met vrienden

Als je aan kinderen vraagt wat de voornaamste reden is waarom ze graag naar school gaan, krijg je als antwoord waarschijnlijk: "Mijn vriendjes!" Het opnieuw verbinden met deze schoolvrienden is dus erg belangrijk. Het kan de zorgen doen vergeten en de negatieve gevoelens over de overgang van vakantie naar school verzachten.

4

Wees bereikbaar

Don Bosco zou het als belangrijkste tip meegeven: wees bereikbaar. Maak duidelijk dat thuis een veilige omgeving is en dat er op ieder moment over wat dan ook gesproken kan worden. Wanneer de schooldag erop zit, kan je de dag bijvoorbeeld samen bespreken: wat heb je geleerd? Wat waren de hoogtepunten? Wat vond je vandaag moeilijker? Het is goed om een dialoog aan te gaan en te tonen dat je geïnteresseerd bent.

5

Het glas is halfvol

Bekijk het positief! Wat was leuk aan de zomervakantie en naar welke dingen kijkt je kind uit nu het schooljaar weer begint? Doe je best om zelf enthousiast te zijn, want dit zal worden weerspiegeld in de gevoelens van jouw kind. Een activiteit zoals op pad gaan om een nieuwe schooltas of pennenzak te kopen, kan een geweldige manier zijn om kinderen een positief gevoel te bezorgen.

7

Het is nog steeds vakantie

Natuurlijk staan de laatste weken van de zomervakantie in het teken van nieuwe routines en voorbereiding op het nieuwe schooljaar, maar vergeet ook niet dat het nog steeds vakantie is. Bezorg je kinderen voldoende afleiding door de laatste dagen van de vakantie extra leuk te maken. Maak dus zeker nog eens een fijne uitstap voor het schooljaar weer begint.

6

Bereid jezelf voor

Het is logisch dat ouders zich ook niet helemaal op hun gemak voelen wanneer ze hun kind op de eerste schooldag gaan afzetten. Probeer je eigen zenuwen toch zo min mogelijk te tonen! Zorg voor een liefdevol maar snel afscheid en laat je kind zonder al te veel vertraging naar school gaan. Wanneer kinderen hun klasgenoten ontmoeten, vinden ze over het algemeen zeer snel hun plek.

8

Wees niet overbezorgd

Wanneer je kind meer stress heeft bij de start van het nieuwe schooljaar hoef je als ouder nog niet gealarmeerd te zijn. *Watchful waiting* (waakzaam wachten) is hier belangrijk, de vinger even aan de pols houden. Het is normaal dat je kind het in de eerste periode lastiger heeft en soms onhandelbaar en moe is. Wacht even af, blijf nabij, ga met je kind in gesprek en toon dat het oké is om thuis even alles los te laten.

Onze salesiaanse provincie Vlaanderen-Nederland kent er heel wat: salesianen, zusters of andere dappere personen die hun vertrouwde omgeving achterlaten om elders in de wereld menselijkheid en liefde te gaan verspreiden. Wat we wel eens durven vergeten, is dat de omgekeerde beweging zich ook voor onze neus afspeelt. De 16-jarige Farhad is daar een sterk voorbeeld van ...

Tekst: Tim BEX

Leerling Don Bosco Brussel richt zich tot Europese politici

“Ik wil een mens zijn, geen vluchteling”

Farhad vluchtte in 2021 noodgedwongen van Afghanistan naar België om te ontsnappen aan de dood. Hoewel hij nu veilige oorden gevonden heeft, is zijn strijd nog lang niet gestreden. Naar aanleiding van de Wereldvluchtelingendag op 20 juni schreef hij een brief aan de Europese politici. Zijn boodschap? Betere bescherming, eenvoudigere procedures en meer begrip voor vluchtelingen. “We worden te veel gezien als vluchtelingen en te weinig als mensen”, begint de 16-jarige leerling van Don Bosco Brussel zijn verhaal.

Om dat verhaal beter te kunnen begrijpen, moeten we een kleine twee jaar terug in de tijd. “Ik woonde in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan”, vertelt Farhad. “Toen de taliban op 15 augustus 2021 aan de macht kwamen, besefte mijn familie – door de functie

van mijn vader – meteen dat ze niet kon blijven. Daarnaast zijn we ook Hazara, een sjiitische moslimgroep die door de taliban niet aanvaard wordt. Met andere woorden: als we bleven, zouden we vermoord worden. Op de grens tussen Afghanistan en Iran ben ik mijn vader en broer kwijtgeraakt. Ik geraakte in Iran, zij niet. Via Turkije, Italië en Frankrijk ben ik uiteindelijk in België terechtgekomen. Sinds 28 december 2021 ben ik hier.”

“Ik zou ook liever in mijn eigen land veilig en gelukkig zijn”

Administratieve rompslomp
Anderhalf jaar later heeft Farhad gelukkig zijn familie teruggevonden.

“In april heb ik contact met hen gehad”, knikt hij. “Zij zitten in Pakistan en verkeren er in een allesbehalve ideale situatie. Ik probeer hen nu in België te krijgen, helaas is dat makkelijker gezegd dan gedaan.” Daarmee haalt Farhad meteen een eerste belangrijk thema uit zijn brief aan. “Het kan tot een jaar duren vooraleer alle documenten in orde zijn. Nog minstens een jaar langer gescheiden van mijn familie”, zucht hij. “Ik moet kunnen aantonen dat mijn vader en broer wel degelijk familie zijn. Massa’s papierwerk, waarbij ook papieren die in mijn thuisland moeten afgestempeld worden. Onmogelijk, want de taliban zijn er nu aan de macht. Als ik daarheen ga, word ik simpelweg vermoord. De technologie staat intussen toch ver genoeg om dit anders aan te pakken? Eén DNA-test in plaats van honderden papieren. Het zou toch makkelijker zijn?”

Toch is die papierslag niet de voor- naamste boodschap die Farhad wil meegeven. “Ik streef vooral naar menselijkheid”, glimlacht hij. “De manier waarop vluchtelingen door verschillende instanties en mensen behandeld worden, is schrijnend. De taliban geraken makkelijker in Europa dan vluchtende burgers. Een voorbeeld: op 14 juni werden een aantal talibanleden in Noorwegen uitgenodigd voor een internationale ontmoeting. Zij geraakten zonder problemen in Europa. Dit terwijl mensen op de vlucht voor de taliban in gevaarlijke en onmenselijke omstandigheden moeten vluchten tot ze in een veilig land zijn. Onderweg lopen ze meermaals het risico te sterven. Denk maar aan de typische beelden van overvolle bootjes die kapseizen op zee of de Iraanse politie die op vluchtelingen schiet.”

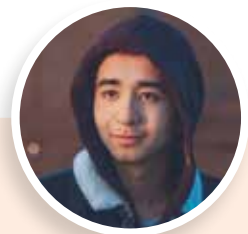
Eenmaal in Europa is het anders. “In Italië ben ik goed opgevangen en geholpen door de politie”, getuigt Farhad. “Ook in België heb ik hulp gekregen en kan ik rekenen op de nodige steun. Waarom ik naar België kwam? Eerlijk gezegd wist ik niet eens dat dit België was. Ik had 150 euro om vanuit Italië tot in Engeland te geraken, maar mijn geld was op. Ik bleef hier omdat ik geen geld had om verder te

geraken. Maar België is goed. Ik kreeg hulp bij mijn asielaanvraag, kreeg een voogd toegewezen en kwam uiteindelijk in de OKAN-klas van Don Bosco Brussel terecht. Ik word hier goed behandeld. Je hebt rechten, er zijn faciliteiten om te studeren, je kan gaan werken en vooral: het is hier veilig. Je hoeft niet elke dag bang te zijn dat het je laatste is. In Afghanistan ging ik iedere dag naar school met de gedachte dat ik misschien niet meer thuis zou komen, want de taliban plegen regelmatig aanslagen op scholen. Ik leefde altijd in angst.”

Paradijs

Daarom wil Farhad de politici wakker schudden. “Ze beseffen het misschien niet, maar momenteel steunen ze de taliban”, choqueert hij. “De humanitaire hulp en financiële middelen die naar Afghanistan worden gestuurd, worden in beslag genomen door de taliban. ▶

“In Afghanistan ging ik dagelijks naar school met de gedachte dat ik niet meer thuis zou komen”

Wie is Farhad?

- » 16 jaar
- » is een Hazara, een sjiitische moslimgroep in Afghanistan
- » leerling uit de OKAN-klas van Don Bosco Brussel

- ▶ Die wordt sterker en de gewone burger maakt steeds minder kans op overleven. Hazara worden uitgeroeid, vrouwen hebben geen rechten, kinderen kunnen niet naar school ... *(stilte)* Maar terroristen zullen nooit winnen van menselijkheid. Daarom roep ik de Europese top op om te stoppen met de taliban te steunen. Stuur geen geld op, maar gebruik dat geld om te investeren in de mensen die naar hier vluchten, de echte slachtoffers. Erken de vluchtelingen en geef hen kansen. Mensen die vroeger naar hier gevlucht zijn, zijn nu dokters en piloten. Geef ons de kans om te studeren en te groeien zodat wij er later voor kunnen zorgen dat Afghanistan een veilig land is.

“Ik houd mijn droom niet levend, de droom houdt mij levend”

Een plaats waar kinderen naar school kunnen en waar je veilig over straat kan lopen. Je hoort regelmatig dat hier geen plaats is voor vluchtelingen. Wel, geef het geld niet aan de taliban, maar aan Fedasil, andere organisaties of rechtstreeks aan vluchtelingen. Investeer in betere verblijven, bouw een aparte school ... Ik krijg soms te horen dat de Belgische bevolking ons hier niet wil hebben, maar weet je? Wij wonen ook liever in ons eigen land bij onze eigen familie, hoor. Als daar kansen zijn, een stabiele economische situatie heerst en er een veilige overheid aan het roer staat, dan zal je hier minder vluchtelingen zien. België is een paradijs, maar je geluk en je familie heb je hier niet. Je weent in je hart. Ik wil tonen dat de wereld aandacht moet hebben voor deze situatie. Ik wil in mijn eigen land veilig en gelukkig kunnen zijn. Daarom probeer ik de Europese top met mijn brief duidelijk maken dat ze het fout aanpakt en er daardoor vele mensen sterven. Wij willen alleen maar vrijheid en veiligheid. Als je menselijkheid in Afghanistan wil, moet je het volk steunen in plaats van de terroristen.”

Racisme

Farhad is zelf allesbehalve een terrorist, al kreeg hij dat verwijt wel al naar zijn hoofd geslingerd. “In de klas noemde iemand Afghanen terroristen”, zucht hij. “Maar als ik een terrorist was, zou ik hier niet zijn. Dan had ik helemaal niet hoeven vluchten. Ook ‘de man in de straat’ kan dus iets doen. Heb respect voor vluchtelingen, luister naar hun verhaal, toon hen de weg, help hen met studies en durf voor hen op te komen in plaats van hen denigrerend te bekijken. Naar jou luistert de politiek misschien wel? Help ons met het verwerken van onze geschiedenis en onze trauma’s en sta mee op tegen racisme. We zijn allemaal mensen ... Ik wil een mens zijn, geen vluchteling.”

Beklijvende woorden van een 16-jarige, een leeftijd waarop je zorgeloos door het leven zou moeten gaan. “Ik ben nog jong, maar ik wil iets doen”, besluit Farhad strijdvaardig. “Als je vecht voor menselijkheid maakt het niet uit hoe oud je bent, wie je bent of van welk land je komt. Iemand zei me onlangs dat ik mijn droom levend moet houden. Maar ik houd mijn droom niet levend, de droom houdt mij levend.” – ✿

Vrijwilliger Sander bloeit open op Speelplein Groene Zone

“Gelukkig als ik andere mensen gelukkig kan maken”

“Een 38-jarige op het speelplein, dat zie je niet vaak hé! (lacht) Het is eigenlijk dankzij de Zusters van Don Bosco dat ik hier een paar jaar geleden als vrijwilliger kon starten. Zelf woon ik reeds geruime tijd in Alvinenberg, waar de nicht van één van de zusters werkt. Toen we elkaar leerden kennen en ik van Speelplein Groene Zone hoorde, is de bal aan het rollen gegaan. Van het één kwam het ander en voor ik het goed en wel besepte, stond ik in de zomer als ‘helpend handje’ op het speelplein. Animatoren ondersteunen, wc-papier aanvullen, verkleedkledij opruimen, koken, afwassen ... Kortom: helpen bij allerhande taken. Die zomer was erg meegevallen en blijkbaar waren ze ook tevreden over mij. Daardoor mocht ik het jaar daarna nog eens terugkomen.”

“Dat wilde ik ook graag, want ik voelde dat ik ondanks mijn beperking prima kon meedraaien op het speelplein. Ik ken de meerwaarde van het jeugdwerk, want vroeger zat ik jarenlang in de Akabe (scoutswerking die zich richt op kinderen en jongeren met een beperking). Dat was één van de beste periodes uit mijn leven. Ik was daar acht jaar bij en heb nog steeds contact met de leiding van toen. Het doet iets om twintig jaar later nog steeds te voelen dat die mensen om je geven. Op zo'n plekken ontstaan vriendschappen voor het leven!”

Dat voel ik ook op Speelplein Groene Zone. Ik heb weinig contact met de kinderen of animatoren zelf, maar voel me altijd welkom. Ben ik eens te vroeg? Dat maakt niet uit. Er zal altijd iemand klaarstaan om me op te vangen. De warmte, de goede sfeer ... Heerlijk!”

“Ik kom hier voornamelijk helpen omdat een gewone job door mijn beperking niet mogelijk is. Daarom zet ik me zo veel mogelijk in voor vrijwilligerswerk en inclusieprojecten. Zo werk ik onder meer bij vzw Mobile School (een Leuvense organisatie die onderwijs biedt aan straatkinderen en -jongeren) en Bar Buur (een lokaal burenpject in Leuven). Overal probeer ik te helpen waar het kan. Ik ben zelf een groot voorstander van inclusieve organisaties, want in hokjes denken is niet aan mij besteed. Ik vind het belangrijk dat mensen niet als ‘beperkt’ worden bekeken. Ik probeer bij te dragen aan de samenleving en mee te draaien in het gewone leven. Ook al heb ik een beperking, ik heb net als andere mensen een interesseveld en capaciteiten.”

“Zomer staat voor ontspanning en ik zou er ook voor kunnen kiezen om een aantal weken op vakantie te gaan. Maar net als zovele animatoren maak ik me liever nuttig voor anderen. Ik ben gelukkig als ik andere mensen gelukkig kan maken. De animatoren doen dat voor honderden kinderen; ik probeer hun taken dan weer te verlichten. Ik heb in mijn leven veel hulp gekregen en heb nog steeds een groot netwerk van mensen die mij helpen. Ik wil dus graag iets terugdoen en op het speelplein kan dat perfect. Ik word er goed omringd, warm ontvangen en niet anders bekeken. Ondanks mijn beperking heb ik het goed. Eerlijk? Ik kijk altijd uit naar de zomer en het is ieder jaar opnieuw een verlossing om te horen dat ik mag terugkomen.”

Sander is 38 jaar en woont in Alvinenberg, een woonvoorziening en ondersteuningsdienst voor volwassenen met een verstandelijke of meervoudige beperking. Hij zet zich al jaren in als helper op Speelplein Groene Zone in Heverlee.

Hoe ervaart de pleinleiding de aanwezigheid van Sander? Lees het hier.

Tim BEX

“Mijn naam is Ton van Pelt, geboren in 1946. Als zevenjarig jochie kwam ik wekelijks bij Don Bosco Rijswijk, dat in 1953 een oratorio opende en dit jaar haar 70-jarig jubileum viert. Je kan dus wel zeggen dat ik een ‘Don Boscojongen’ van het eerste uur ben. Het oratorio was toen nog een grote houten bouwkeet waar je gratis naartoe kon. We hadden een ledenkaart op naam waarmee je stripboeken kon lenen. Je naamkaart verdween dan in het vak waar het stripboek uitkwam, dus de salesianen wisten precies wie welk stripboek had. *(lacht)* We leerden ook biljarten, tafeltennissen, schaken en dammen. Activiteiten waar wij als jongens uit het Haagse Spoorwijk anders niet zo snel mee in aanraking waren gekomen. Nadat het houten gebouw was afgebrand en er een nieuw stenen gebouw werd gerealiseerd, waren er ook meer mogelijkheden voor andere activiteiten zoals buitensport en muziek maken. Eenmaal behorend tot de ‘jongens van Don Bosco’ kwam je vanzelf in de vervolgstappen terecht en werd je groot genoeg om vrijwilliger te worden. Vanuit die

Ton van Pelt

positie organiseerden we muziekavonden met bandjes uit de buurt, bezochten we toneelavonden en richtten we verenigingen op binnen Don Bosco. Zo bedachten mijn vrienden en ik dat het een goed idee was om dansavonden te organiseren. Don Bosco was in die tijd echter alleen voor jongens en hoe zou dat aflopen als er ook meisjes over de vloer kwamen? Het lukte ons echter om de salesianen te overtuigen, al moesten wij wel

beloven dat we goed zouden toezien op een ‘zedelijke danshouding’. *(lacht)* Het meest trots ben ik op Caritas, een club die mijn vrienden en ik hebben opgericht voor kinderen met een beperking.

Toen nog onbekende artiesten

zoals André van Duin, de Golden Earrings – indertijd nog met een ‘s’ achter hun naam –, Bromsnor uit Swiebertje, sneldichter Willy Alfredo en Margie Ball kwamen optreden tegen een kleine vergoeding. Van de opbrengsten kochten we sinterklaascadeautjes voor de Caritas-kinderen en schreven hen direct in voor het volgende jaar. Zonder ‘het bruggetje’ hadden we al deze Don Bosco-avonturen waarschijnlijk nooit beleefd.”

“In het begin konden wij namelijk niet zo gemakkelijk op het terrein van Don Bosco Rijswijk komen. Het landgoed was omringd door water en vanaf onze ‘Haagse kant’ keken wij verlangend naar het speelbos van Don Bosco. In de winter hadden we geluk, dan was de sloot bevroren en konden we stiekem in het ‘verboden’ bos komen. Later werd er een bruggetje gebouwd over de Broeksloot, dat ons legaal toegang gaf tot Don Bosco. Als jochies stonden we al vroeg klaar bij het hek en dan kwam er een Salesiaan van Don Bosco met de sleutel om ons binnen te laten. Inmiddels is ons bruggetje vervangen door een steviger exemplaar, maar ik zie het nog zo voor me! In die tijd waren er bij ons beruchte buurtbendes zoals ‘De Gele Slang’ en ‘De Zwarte Hand’. Wij konden hen ontlopen door niet op straat rond te zwerven, maar ons bij Don Bosco te vermaken. Zo bleven velen uit het criminele circuit. Als tieners vonden we het geweldig dat we zoveel verantwoordelijkheid kregen bij Don Bosco. We leerden bijvoorbeeld om

altijd een bestuur te vormen met een voorzitter, secretaris en penningmeester als we een grote activiteit organiseerden. Dat heb ik in mijn verdere leven altijd meegenomen, het is zelfs mijn werk geworden. Ik heb allerlei bestuurlijke functies gehad, waaronder wethouder en burgemeester. De pedagogische gedachte achter Don Bosco maakt hun jongerenwerk in mijn beleving uniek. Doordat we verantwoordelijkheid kregen, konden

wij onszelf positief ontwikkelen. De onderlinge verbondenheid maakte dat je automatisch werd opgenomen in de Don Bosco-familie. Het religieuze aspect werd niet opgedrongen, maar je kreeg er wel degelijk wat van

mee. Zo gingen wij graag naar de kapel, waar een bandje speelde en een preek werd gehouden die aansloot op mijn belevingswereld. Later raakten wij de connecties met Don Bosco wat kwijt. Ikzelf ben uiteindelijk verhuisd en woon alweer 15 jaar in het Groningse Doezum. Maar voor ons blijft altijd gelden dat wij ‘Don Bosco-jongens’ waren!”

Het bruggetje

Met *Doll Bosco* naar de Wereldjongerendagen in Lissabon

“Het geloof bij jongeren leeft meer dan ooit”

Van 1 tot 6 augustus vonden in het Portugese Lissabon de Wereldjongerendagen (WJD) plaats. Paus Franciscus mocht tijdens dit grootste jongerenevenement van de Katholieke Kerk zo'n anderhalf miljoen jongeren verwelkomen, waaronder een 500-tal Vlaamse. Tussen deze aanwezigen ook *Doll Bosco*, onze eigen mascotte. Hij neemt ons mee op avontuur.

Tekst en foto's: Tim BEX

DINSDAG 1 AUGUSTUS

Met een 70-tal deelnemers hebben we om kwart over negen in de luchthaven van Zaventem afgesproken om richting Lissabon te trekken. De meesten zijn al in Portugal, want zij volgden een voorprogramma. Eenzaam en met een bang hartje stap ik de luchthaven binnen. Wie zal ik ontmoeten? Waar begin ik aan? Zal ik niet vreemd bekeken worden? Ik ben tenslotte maar een pop. “Hallo! Ik ben Jakob. Wie ben jij?”, klinkt het vrijwel meteen na de bagage check-in. De eenzaamheid valt weg, vele andere angstige gevoelens ook. Al snel wordt duidelijk wat deze groep en deze reis uniek maakt: de setting waarin je terecht komt. Later zal dat gevoel alleen maar bevestigd worden. Je kan hier zijn wie je bent. Je hoeft je niet te schamen, ook al ben je slechts een pop.

Tijdens de openingsviering op de Colina do Encontro ervaar ik mijn eerste kippenvelmoment. Hier en daar zie ik groepjes jongeren, tot ik opeens rechtsaf draai. Een massa van honderd-

duizenden jongeren – achteraf blijkt het om een 700.000-tal te gaan – en duizenden vlaggen wachten me op. Met mijn nieuwe vrienden zoek ik een plekje. Links zie ik een eerste Don Boscovlag, rechts bidt een Amerikaanse jongere een rozenkrans. Voor wie dacht dat ik een mascotte in een uitstervende sector was: fout! Het geloof bij jongeren leeft meer dan ooit.

WOENSDAG 2 AUGUSTUS

Reeds om 5.30 uur moet ik mijn bed uit, want vandaag is het mijn dag. Op het domein van de salesianen in Estoril komen straks ongeveer tienduizend internationale jongeren uit salesiaanse organisaties samen om het geloof en de salesiaanse spiritualiteit te vieren. Ik voel me net op de catwalk in Cannes, want om de vijf minuten komen mensen me vragen om “een foto met *Doll Bosco*”. Het duurt niet lang voor ik het gesprek aanga met een aantal jongeren. “Iedereen is hier gelukkig! Het lijkt alsof we één grote familie zijn”, lacht een Portugees me toe. “Leeftijd of kleur maakt niet uit. Het geloof, de

vreugde en de droom van één man brengen ons hier samen”, vullen twee jongeren uit Hong Kong aan. Als mascotte van Don Bosco voel ik me vereerd.

Na een lange dag ben ik net op tijd terug op de slaapplek. Ik ben doodop. Al die aandacht was flatterend, maar vermoeiend. Vandaag voelde ik weer waarom ik zo graag *Doll Bosco* ben. Don Bosco gaat over organisaties, landsgrenzen en zelfs werelddelen heen. Iemand zei me ooit: “Als je ergens het logo van Don Bosco ziet, klop dan aan en je zal hartelijk ontvangen worden.” Intussen ben ik daar zeker van. ▶

Van vlakbij de paus tot een prachtige zonsondergang: Doll Bosco maakte het allemaal mee.

► **DONDERDAG 3 AUGUSTUS**

Vandaag pik ik eindelijk een Rise Up (catechesemoment) met de Vlaamse jongeren mee. Het centrale thema: vriendschap en vertrouwen. Terwijl we in groepjes worden onderverdeeld, sta ik al even stil bij de reflectievragen. Op wie kan ik vertrouwen? Kunnen anderen op mij vertrouwen? Ik hoop het. En ik hoop dat ik er samen met deze jongeren in slaag om het vertrouwen in de Kerk (opnieuw) te doen groeien. Don Bosco is meer dan een pedagogie, hij was een vertegenwoordiger van de Kerk. Hoe langer ik hier ben, hoe meer ik voel dat onze christelijke waarden waardevol zijn en ieders leven kunnen verrijken.

In de namiddag trek ik er met enkele vrienden op uit. Geen City of Joy (dorp met infostanden over de Kerk) of Youth Festival (verschillende evenementen en activiteiten), maar een dagje naar het aquarium van Lissabon. Tijdens onze metrorit botsen we op een Vlaams koppel. “Mag ik iets vragen?”, spreekt de vrouw ons verbaasd aan. “Ik kan het bijna niet geloven, maar zijn jullie allemaal écht gelovig?” Vanuit alle hoeken klinkt een volmondige ‘ja’. Dit zijn jongeren die zich niet schamen om voor hun geloof uit te komen. De vrouw is verwonderd, haar man wil duidelijk weg. Ik denk dat hij ons raar vindt. Dat

mag, al vermoed ik dat zijn vrouw de komende dagen toch enig onderzoekwerk zal verrichten. Iets met een mosterdzaadje ...

VRIJDAG 4 AUGUSTUS

Vandaag staat the ‘Way of the Cross’ op het programma, een prachtig spektakel over de kruisweg van Jezus. Aangezien ik 's middags nog een interview met Algemeen Overste Ángel Fernández Artime op de planning heb staan, moet ik me haasten. Tijdens een snelle snack onderweg ontmoet ik een groep Duitsers. Na een inspirerende babbel overhandigen ze me een zelfgemaakt souvenir. Beschaamd dat ik niets in ruil kan geven, verontschuldig ik me. “Geen probleem”, sussen ze. “Bid gewoon voor ons.” Sprakeloos zet ik mijn tocht voort.

Op de ‘Way of the Cross’ is ook paus Franciscus aanwezig. Voor het eerst zie ik hem in het echt en toch is er een moment dat me nog langer zal bijblijven. Terwijl ik met mijn vrienden – zo kan ik ze intussen noemen – uitgebreid over het geloof praat, voel ik voor de zoveelste keer kippenvel opkomen. Met z'n vieren praten we ongeremd over de vele waters die we al doorzwommen hebben. Het lijkt alsof we elkaar al jaren kennen. “Dat is het mooiste aan ons geloof”, glimlacht een

van hen. “Je kan jezelf zijn en je kwetsbaarheden tonen. Niemand zal een oordeel over je vellen.”

ZATERDAG 5 AUGUSTUS EN ZONDAG 6 AUGUSTUS

's Ochtends beginnen we aan onze tocht naar de Campo de Graça, de plek waar zaterdag de avondwake en zondagochtend de slotviering met paus Franciscus op het programma staan. Kilometerlange rijen geven me de kans om weer nieuwe mensen te leren kennen. Een hele Zuid-Amerikaanse delegatie wil met me op de foto en vindt het grappig dat ik als pop naar de Wereldjongerendagen kom.

Roze en oranje tinten kleuren 's avonds de hemel en hetzelfde tafereel zien we wanneer de paus zich 's ochtends tot de jongeren richt: “Neem wat je de afgelopen dagen met Jezus en met anderen hebt beleefd mee in je dagelijks leven. Wees niet bang!”. Nadien kondigt hij trots aan dat de volgende WJD in 2027 in Seoul (Zuid-Korea) zullen plaatsvinden. Hopelijk ben ik er dan opnieuw bij, want bang ben ik zeker niet meer. Integendeel. – ✠

Benieuwd naar de avonturen van Doll Bosco op de Wereldjongerendagen? Scan de QR-code!

Kom naar de salesiaanse ontmoetingsdag op 23 september

Naar aanleiding van het 150-jarig bestaan van de Zusters van Don Bosco organiseert de salesiaanse provincie Vlaanderen-Nederland op 23 september een heuse ontmoetingsdag in Don Bosco Groot-Bijgaarden. Leerkrachten, opvoeders, personeel, vrijwilligers, animatoren en alle mensen die op één of andere manier deel uitmaken van de Don Boscobeweging zijn uitgenodigd. Het belooft een drukke dag te worden met onder meer kinderen- en jongerenanimatie, een optreden van Willem Vermandere, een eucharistieviering en het festival Jédonco. Hopelijk tot dan!

Don Bosco Onderwijscentrum zet nieuw schooljaar feestelijk in

Op donderdag 24 augustus trapte het Don Bosco Onderwijscentrum (DBOC) het schooljaar 2023-2024 op gang in Groot-Bijgaarden. Directies van de verschillende Don Boscoscholen verzamelden er voor een uitgebreide startvergadering over de structurele veranderingen voor het komende schooljaar en het streven naar een gezamenlijke identiteit als Don Bosco-organisatie. Naast de algemene mededelingen was er natuurlijk ook tijd en ruimte voor kennismaking en een receptie.

Bart Decanq officieel aangesteld als provinciaal

Op zaterdag 1 juli werd salesiaan Bart Decanq officieel aangesteld als provinciaal van de Salesianen van Don Bosco. Tijdens een viering in de typerende salesiaanse stijl werden de nodige documenten ondertekend onder goedkeurend oog van don Roman Jachimowicz, regionaal van de regio Centraal- en Noord-Europa en lid van de Algemene Raad. Voor Bart begint nu een periode van zes jaar waarin hij als provinciaal de salesiaanse provincie Vlaanderen-Nederland zal leiden. We wensen hem veel succes in zijn opdracht.

Algemeen Overste van de salesianen wordt kardinaal

Op 9 juli kondigde paus Franciscus de namen van 21 nieuwe kardinalen aan. Tussen deze namen ook don Ángel Fernández Artime, Algemeen Overste van de Salesianen van Don Bosco. "Deze benoeming is een teken van het vertrouwen en de hoop die paus Franciscus stelt in don Ángel en de Salesianen van Don Bosco", klinkt het bij de congregatie. Wie Ángel Fernández Artime zal opvolgen als Algemeen Overste, wordt beslist tijdens het Algemeen Kapittel in 2025. De creatie van de nieuwe kardinaal vindt plaats op 30 september 2023.

Maria Poelmans

Zuster van Don Bosco
*13-07-1936 †02-05-2023

Jules Hesters

Salesiaan van Don Bosco
*16-02-1931 †06-05-2023

Bert Stienaers

Salesiaan van Don Bosco
*13-12-1935 †23-05-2023

Etienne Seyns

Salesiaan van Don Bosco
*03-02-1932 †30-05-2023

Rik Biesmans

Salesiaan van Don Bosco
*21-05-1926 †08-06-2023

Hélène Ceysens

Zuster van Don Bosco
*11-02-1936 †25-06-2023

We staan even stil en gedenken hen via een persoonlijke tekst op www.donbosco.be/in-memoriam

YouTuber Ayoub (25) staat het liefst tussen de koeien

“Gepest worden zorgde ervoor dat ik mijn hart ben gaan volgen”

Het is oer-Hollands weer als ik het boeren-erf oprijd waar Ayoub werkt. Zon en stapelwolken wisselen elkaar af, terwijl de koeien me luid loeiend begroeten. Toch is het geen alledaags tafereel waar ik naar onderweg ben, want de 25-jarige Ayoub is boer en dát zie je niet vaak onder jongeren met een Marokkaans-Nederlandse achtergrond.

Tekst en foto's: Anja HOOGEVEEN

Sterker nog, Ayoub is de eerste Marokkaanse boer in Nederland en dat werd al snel opgepikt door de media. Zijn toegankelijke YouTube-video's over het boerenleven gingen viraal en sindsdien heeft Ayoub veel volgers op sociale media. Als bekende YouTuber speelde Ayoub mee in de voetbalwedstrijd tegen Don Bosco De Maten (*pagina 12*), waar hij tevens instemde met een interview voor dit magazine. Zo komt het dat ik vandaag mijn schoenen inwissel voor een paar laarzen en Ayoub de vraag stel die op ieders lippen brandt.

Hoe ben je in hemelsnaam tussen de koeien terechtgekomen?

“Ik geef toe dat het een wat ongewoon beeld is, een Marokkaanse jongen

tussen de koeien. (*lacht*) Maar voor mij is het inmiddels heel normaal. Ik ben hier blijven plakken na mijn stage. Klasgenoten kozen voor opleidingen in de ICT en de Retail, maar ik wilde iets heel anders doen. Een lerares van mij was boerendochter en via haar kwam ik in aanraking met het boerenberoep.”

Dat bleek dus een goede keuze. Wat vind je zo mooi aan het boerenleven?

“De vrijheid! Kijk maar eens om je heen (*breed handgebaar*). Dit is waar de rand van Amsterdam de weilanden ontmoet. Je moet mij niet achter een bureau zetten, want dan word ik gek. In het begin moest ik echt wel even wennen, want de werkdag begint vaak al om 5 uur 's ochtends met koeien melken, maar dat heb ik er voor over.”

Tussen het melken door ben je bekend geworden. Hoe is dat gebeurd?

“Ik maakte voor de lol YouTubevideo's over de koeien en het leven op de boerderij en die gingen in no time viraal. Daarna regende het interviews en kreeg ik mijn eigen televisieprogramma genaamd 'Boer Ayoub', waarin ik de kijkers meenam in mijn droom: een eigen boerderij. Sindsdien heb ik veel volgers op Instagram en TikTok.”

Daar zitten veel jonge volgers tussen. Welke boodschap wil je hen vooral meegeven?

“Wees jezelf en doe gewoon 'jij'. Als je alleen maar doet wat de rest ook doet, dan ben je net een koe in de kudde en kom je niet verder. Vroeger was ik een meeloper en werd ik gepest op school, maar nu heb ik mijn passie gevonden en kan ik mezelf ontwikkelen. Op sociale media wil ik dan ook vooral laten zien dat je het best gewoon jezelf kunt zijn, ongeacht wat anderen van je denken.”

Gepest op school, dat klinkt heftig. Wat heeft dat met je gedaan?

“Het klinkt misschien gek, maar ik ben dankbaar dat het is gebeurd. Het heeft me gevormd tot wie ik nu ben en ervoor gezorgd dat ik mijn hart ben gaan volgen. Ik denk dat ik anders nooit boer was geworden. Dat ging overigens ook niet vanzelf: in mijn zoektocht naar een stageplek werd vaak meteen de hoorn erop gegooid als ze mijn naam hoorden.”

Racisme. Kom je dat vaak tegen?

“Zeker, racisme is overal. Het is iets wat in ons zit, ook in jou en mij. We worden allemaal gevormd door onze omgeving en we hebben de neiging om alles wat daarbuiten valt te wantrouwen. Laatst riep iemand nog tegen me:

Ayoub werd bekend door zijn toegankelijke YouTubevideo's over het boerenleven.

‘Waarom ga je geen kamelen melken?’ Ik antwoordde: ‘Vriend, dat kan jij beter gaan doen, want de grootste kamelenmelkerij van Europa zit in Nederland!’ Daar had hij niet van terug. Door mijn pestverleden heb ik geleerd om met dit soort situaties om te gaan. Op sociale media zie je het ook veel; anonieme haatreacties zijn snel geplaatst. Maar ik word er niet meer zo snel boos om. Als de ander onwetend is, dan is dat niet mijn probleem.”

Online haatreacties zien we inderdaad ook snel bij jongeren onder elkaar. Hoe reageer jij erop?
“Ik reageer er vooral niet op en focus

op de positieve reacties. Zelf ben ik opgevoed met respect voor ouderen en voor elkaar. Dat mis ik weleens bij de jongeren van nu en dat is wel iets wat ik graag wil overbrengen op mijn sociale media: onderling respect. Daarnaast wil ik ook laten zien wat ik leuk vind aan het boerenleven, want dat staat vaak ver van jongeren af. Je kunt niet vaak genoeg benadrukken waar de melk vandaan komt.” (lacht)

Droom je nog steeds van een eigen boerderij?

“Absoluut! Ik zou graag stageplekken creëren voor jongeren en rondleidingen geven. Ik ben onlangs al een initiatief

“Respect voor ouderen en elkaar, dat mis ik soms bij de jongeren van nu”

gestart met andere boeren om plekken te maken voor gezinnen, waar ze in de zomervakantie twee weken kunnen verblijven om de boer te komen helpen. Op de boerderij leer je wat hard werken is en hoeveel moeite het kost om voedsel te produceren. In het kader van duurzaamheid is dat besef heel belangrijk, maar veel jongeren hebben geen flauw benul hoe een boerderij werkt.”

Hoe zie je de toekomst van jouw ideale boerderij met de huidige ontwikkelingen?

“Het is natuurlijk niet ideaal, maar nu het kabinet is gevallen zijn er wel weer nieuwe kansen. BBB heeft me zelfs gevraagd om de politiek in te gaan. Een Marokkaanse boer met een cowboyhoed op in de raadszaal, die ziet niemand aankomen. (lacht) Ik ben er nog over aan het nadenken, maar als het zo ver komt, zou ik in ieder geval proberen duurzaamheid betaalbaarder te maken voor de gewone boer. Ik wil een groene toekomst tegemoet.”

Wanneer ik mijn laarzen weer omruil voor een paar sneakers, glimlach ik nog eens om de gevatte opmerkingen van boer Ayoub. Soms moet je een vastgeroest beeld van boeren bijstellen, zo blijkt maar weer. Mochten we Ayoub terugzien in de politiek, dan weet ik één ding zeker: hij zal altijd zijn woordje klaar hebben. – ✨

Wat zegt ons panel?

Wat betekent geloof voor jou?

Lees
p. 22-24

Aster: "Ik ben niet gelovig, maar heb wel veel vriendinnen die gelovig zijn. Ik kijk ook naar hen op omdat ze er heel open over vertellen. Daarnaast zijn er op onze school en in het internaat ook Zusters van Don Bosco aanwezig. Dankzij hen ben ik me ook meer bewust van dit thema. Ik denk dat geloof vooral iets is waardoor je sterker in je schoenen kan staan, want er is altijd iemand bij je die in je gelooft. Volgens mij heeft het dus ook veel invloed op het karakter van een persoon. Waarom ik zelf niet geloof? In mijn familie is niemand gelovig. Ik denk dat dat de voornaamste reden is."

Luka: "Ik sluit me daarbij aan. Ik ben zelf ook niet gelovig en denk dat de familie waarin je opgroeit daar een grote rol in speelt. Anderzijds vind ik het geloof wel iets heel moois, zo heb je altijd iemand om naar terug te keren wanneer je iets kwijt wilt of het even niet ziet zitten. Ook zie je in gezinnen of families die gelovig zijn vaak dat ze dicht bij elkaar staan. Hoe ik het geloof ervaar bij Don Bosco? Iedereen is er welkom en wordt geaccepteerd. Dit is ook zo op de speelpleinen van Don Bosco."

Pieter: "Ik ben ook niet gelovig opgevoed, maar snap wel dat het geloof een houvast kan bieden en een reden kan zijn om als goed mens te leven. Bij de organisatie waar ik vrijwilligerswerk doe, Don Bosco Rijswijk, is het geloof minder aanwezig, maar bij de 'grotere' organisatie van Don Bosco ervaar ik het wel. Dat zie ik bijvoorbeeld in het tijdschrift en op de website."

Laurien: "Ik geloof niet in de hemel en de hel of in het scheppingsverhaal, maar hecht wel waarde aan de kenmerken waar het christendom voor staat. Anderen helpen, niet zelfzuchtig zijn ... Ook op school, Don Bosco Haacht, ervaar ik het geloof meer als 'waarde'. Onze schoolthema's draaien rond verdraagzaamheid, gelijkheid, acceptatie, enzovoort. Er wordt minder nadruk gelegd op God, Jezus en de verhalen errond. Maar ik snap wel heel goed dat jongeren gelovig kunnen zijn: het kan namelijk helpen bij de zoektocht naar de onbeantwoorde vragen die een tiener kan hebben."

Wie zijn ze?

Aster (16) zit sinds september 2022 op school in Don Bosco Groot-Bijgaarden, waar ze ook op het internaat zit. Een beslissing die ze zich niet beklagt, want ze voelt er zich erg goed. Daarnaast doet Aster aan atletiek, meer bepaald afstandslopen.

Laurien (16) is een sociaal persoon die je meestal op de Chiro of bij haar vrienden kan vinden. Ze zit op school in Don Bosco Haacht en ze speelt al sinds haar 5 jaar viool en piano. Sinds kort kwamen daar ook gitaar en basgitaar bij.

Luka (20) is een goedlachse spring-in-'t-veld die iedere zomer als animator op Speelplein Don Bosco Halle staat. Ze studeert voor leerkracht lager onderwijs en haar favoriete quote is 'The noblest art is that of making other people happy.'

Pieter (16) woont in het Nederlandse Rijswijk en zit in het vierde jaar VWO (Voorbereidend Wetenschappelijk Onderwijs). Hij speelt in een jeugdorkest en doet aan de Koreaanse vechtsport Tang Soo Do. Daarnaast is hij juniorleiding bij Don Bosco Rijswijk.

Wat zou jij veranderen aan onze wereld?

Lees
p. 16-18

Pieter: "Misschien een typisch antwoord, maar ik zou voor wereldvrede willen zorgen. Een breed begrip, maar hoeveel mooier zou de wereld zijn als we stoppen met oorlog voeren en iedereen in vrede kan samenleven? Dat is ook wat ik aan de wereldtop zou vragen: welke stappen gaan jullie zetten om dit doel te bereiken?"

Laurien: "Een van de grootste problemen op sociaal vlak vind ik de ongelijkheid die in onze wereld heerst. Ongelijkheid is er in verschillende vormen; in dit artikel worden vluchtelingen bijvoorbeeld ongelijk behandeld. Enerzijds snap ik dat dit soort zaken niet zo makkelijk opgelost zijn als gezegd, maar in een ideale wereld zou ik toch willen dat iedereen gelijk wordt behandeld: mensen met een andere huidskleur, mensen die niet meer veilig kunnen zijn in hun eigen land, mannen en vrouwen, enzovoort. Aan de ongelijkheid tussen man en vrouw wordt

steeds meer aandacht besteed, maar we zijn er nog niet."

Aster: "Ik zou ook graag willen dat er meer gelijkheid is. Er zijn landen waar een voedseltekort is en waar de gezondheidszorg niet goed is en landen waar dit allemaal op punt staat. Dit zou voor alle landen gelijk moeten zijn zodat de armere landen ook goede leefomstandigheden kunnen hebben. Dat is mijn boodschap aan de wereldtop: zorg ervoor dat deze landen ook de kans krijgen om aan genoeg voedsel te komen en ziekenhuizen te bouwen met goed opgeleide artsen die de zieken kunnen verzorgen. Ik vind het niet oké hoe het er daar nu vaak aan toe gaat."

Luka: "Als ik mag dromen, zou ik het liefst willen dat het gebruiken van geweld stopt. In Farhad zijn situatie zou ik ook vragen om meer steun te sturen naar het Afghaanse volk."

Hoe beleef jij de eerste schooldag?

Lees
p. 14-15

Luka: “Ik vond de eerste schooldagen altijd spannend. Zeker mijn eerste schooldag in de middelbare school en hogeschool herinner ik me nog goed. Je weet niet wie je gaat ontmoeten, wat zij denken, of je met hen zal overeenkomen, enzovoort. Vooral dat gedeelte zorgde altijd voor stress. Achteraf gezien waren die dagen wel altijd heel leuk. De scholen waar ik terecht ben gekomen, hebben steeds gezorgd voor een duidelijke structuur, een leuke sfeer en een fijne eerste schooldag. Dat vind ik belangrijk.”

Aster: “Ik vind het altijd leuk om op de eerste schooldag iedereen terug te zien en te weten wie mijn nieuwe leerkrachten zijn. En de eerste schooldag is uiteindelijk nog geen lesdag. (lacht) Ik ga ook graag naar school. Ik vind het leuk om bij mijn vriendinnen te zijn en hen elke dag te zien. Ik vind mijn richting en klas ook heel leuk, wat er zeker voor zorgt dat ik graag naar school ga.”

Laurien: “De eerste schooldag is altijd spannend. Een combinatie van stress, enthousiasme, blijheid om je vrienden te zien

en verdriet omdat de vakantie afgelopen is. Persoonlijk ben ik altijd enthousiast op de eerste schooldag omdat je een nieuwe start maakt in een nieuwe klas en nog niet weet wat je te wachten staat. Zelf ga ik graag naar school omdat ik een heel goede vriendengroep heb en dus superblij ben dat ik hen weer elke dag kan zien. Het studeren zelf vindt iedereen waarschijnlijk wat minder, maar als je een richting doet die je interesseert, is het helemaal zo erg niet om hiervoor je best te doen. Als je geen zin hebt in de eerste schooldag zou ik als tip geven: het is een nieuwe, frisse start. Een nieuwe kans om er een leuk jaar van te maken!”

Pieter: “Ik vond het nooit echt leuk om terug naar school te gaan. Je hebt net een leuke vakantie gehad en dan moet je weer elke dag van 9 uur tot 16 uur naar school. Anderzijds werk ik er natuurlijk aan m’n toekomst als arts en geeft het me voldoening om te weten dat ik daarvoor bezig ben. Daarnaast zie je er je vrienden en dat is altijd gezellig. Denk dus waarvoor je het doet, denk aan je toekomst!”

Wat is jouw droomjob?

Lees
p. 26-27

Laurien: “Ik heb geen idee wat mijn droomjob is, maar het moet een job zijn die ik graag doe en waar ik succes mee boek. Ik vind dat als je gepassioneerd bent over iets, je sneller je best gaat doen. Daarom moet het een job zijn die je blijft interesseren. Maar werken ligt nog zo ver in de toekomst dat ik mij daar nu nog niet over druk maak. Ondanks dat ik nog niet goed weet wat ik later wil worden, weet ik wel al wat ik wil studeren: handelsingenieur.”

Pieter: “Ik weet heel goed wat ik wil doen, zoals je ook uit de vorige vraag kan afleiden: mijn droom is al een poosje dat ik arts kan worden. Nadat ik een groot ongeluk heb gehad en veel in het ziekenhuis heb doorgebracht, wist ik zeker dat ik arts wil worden. Ik heb ook m’n lessenkopje op school aangepast om deze droom werkelijkheid te maken en werk er hard aan. Het is mijn droombaan, maar ik denk wel dat als ik hard doorzet en er hard voor werk dat het mogelijk zou moeten kunnen zijn.”

Luka: “Mijn droomjob is een job waarbij ik de hele wereld kan rondreizen. Voor mij is het levenslang reizen onrealistisch aangezien ik dan mijn hele familie zou moeten meenemen. Echt lang weg zijn van hen, is namelijk iets dat ik moeilijk vind. Al geeft het reizen mij enorm veel voldoening en rust. Ik ben net afgestudeerd als leerkracht lager onderwijs en ook dat is iets wat ik van jongs af aan al wilde doen. Dit is voor mij een realistische droomjob. Kinderen zijn puur, eerlijk en kijken echt naar je op. Hen helpen ontwikkelen en hun persoonlijkheid mee ontdekken, is iets wat mij veel voldoening geeft.”

Aster: “Ik denk dat ik influencer zou willen worden. Ze verdienen veel geld en hoeven er niet echt veel voor te doen. Ik vind het zelf ook leuk om mooie foto’s op Instagram te plaatsen. Ik wil vooral geen job waarbij je hele dagen aan een bureau moet zitten. Ik denk eerder aan een job waarbij je veel in contact komt met mensen.”

“Groots hoe een onschuldig kind zich durft verzetten tegen een machtige instantie”

Het gouden kompas – Philip Pullman

Het gouden kompas is een trilogie geschreven door Philip Pullman bestaande uit *Het Noorderlicht*, *Het listige mes* en *De amberkleurige kijker*. Het verhaal speelt zich af in een wereld zoals de aarde, met één belangrijk verschil: elke persoon heeft naast zich een bondgenoot lopen in de vorm van een dier. Dit dier is de representatie van de ziel van die persoon en is in deze wereld zichtbaar en aanspreekbaar. In het eerste boek, *Het Noorderlicht*, volgen we een jong meisje dat haar beste vriend ontvoerd ziet worden en een avontuurlijke reis maakt om het mysterie te onthullen. Onderweg botst ze echter op nog veel grotere raadsels, vijanden en bondgenoten.

Ik begon aan het boek *Het Noorderlicht* na het kijken van de film. De film eindigde op een cliffhanger die ik nooit te boven ben gekomen. Meer dan tien jaar na de eerste film was er nog steeds geen vervolg, dus uit frustratie ben ik dan maar met de boeken begonnen. Dit boek spreekt me aan op verschillende vlakken. Enerzijds is het een spannend verhaal dat een kind tegenover een machtige instantie plaatst. Je voelt hoe

er een hiërarchisch politiek spel wordt gevoerd in de achtergrond, terwijl het hoofdpersonage hier probeert door te breken. Dit meisje, een ‘normaal’ persoon durft in te gaan tegen de (al dan niet corrupte) leiders om een vriend in nood te redden...

Die persoon zou ik ook willen zijn! Reeds als kind was ik gefascineerd door het idee dat je een eigen dier als ziel naast je hebt lopen. Nu ik ouder ben, voel ik daar ook de diepere betekenis achter: het dier neemt de vorm van je persoonlijkheid aan en is aanspreekbaar. Het is een verlenging van jezelf, zeg maar, een manier om je eigen gedachten en gevoelens bespreekbaar te maken. Het helpt je ook om anderen beter te begrijpen, aangezien je ook in hun ziel kan kijken.

Het laatste wat me aanspreekt, is de controverser van de trilogie. Hoe verder je je in het verhaal begeeft, hoe meer je beseft dat het een vorm van kritiek is op verschillende vormen van machtshebbers, zowel subtiel als erg direct. Het stelt het concept van wereldleiders met alternatieve agenda's openlijk in vraag, maar durft ook de macht van de Kerk kritisch te benaderen.

– Maarten Lens, stafmedewerker ondersteuning en netwerking bij Bosco Base

WEBSHOP

Don Bosco kalender 2024
Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Da mihi animas
Prijs: € 15 (excl. verzendkosten)

Een man met een hart
Prijs: € 5 (excl. verzendkosten)

Wegen naar Kerstmis 2023
Prijs: € 6 (excl. verzendkosten)

Memospel: ken je heiligen!
Prijs: € 12,50 (excl. verzendkosten)

Bestellen?

In Vlaanderen via www.donbosco.be/webshop of centrale.propaganda@donbosco.be

In Nederland via www.donbosco.nl/webshop of donboscowerken@donbosco.nl

Familieklimaat! Bij Don Bosco omschrijven we daarmee de wijze waarop we met elkaar omgaan; als in een familie. Het familie-ideaal is niet meer zo eenduidig. De covidperiode drukte ons met de neus op de feiten en ook tijdens vakanties blijkt een familie voor een aantal kinderen en jongeren niet altijd zo'n veilige omgeving te bieden. Dan ontmoet je soms van die Don Boscowerkers die voor hen een juiste omgeving weten te creëren. Zij die zich kunnen inleven als een jongere het uitschreeuwt: "Ik kan niet meer in mezelf geloven". Dan zijn er van die mensen die met veel empathie zeggen: "Nu jij op dit ogenblik niet meer in jezelf kan geloven, zullen wij in deze periode extra in jou geloven!" Het opent een venster met een vergezicht van hoop en toekomst.

Bart Decancq

Een thuis voor jongeren.